

Превод на диалозите

Урок 1

Музиката е супер!

Урокът започва с една песен изпълнена от Марлене Дитрих за пръв път през 1962 година. Марлене Дитрих (1901-1992) беше една от най-прочутите немски актриси и певици. По съображения на авторските права текстът на песента не е преведен.

Първата сцена от урока се разиграва на улицата. Няколко души слушат изпълнението на един уличен музикант и казват мнението си за музиката му. (1-ва сцена)

1-ва жена: Ах, колко е хубаво!
2-ра жена: Фантастично!
1-ви младеж: Да, музиката е супер!

Един младеж моли за цигара. (2-ра сцена)

2-ри младеж: Имаш ли една цигара за мен?
1-ви младеж: Какво искаш?
2-ри младеж: Имаш ли една цигара за мен?
1-ви младеж: Да - ето.

Сега младежът, който поиска цигарата, моли за огън. (3-та сцена)

2-ри младеж: Имаш ли и огън за мен?
1-ви младеж: Огън? Не, нямам.
Минувач: Почакайте, аз имам огън.
2-ри младеж: Благодаря!

Урок 2

Екс е името ми

Във втория урок главните действащи лица от радиокурса се представят още веднаж. Г-жа Бергер, шефката на хотел "Европа", започва:

Г-жа Бергер: И така, името ми е Бергер. Лиза Бергер. Тук аз съм шефката - шефката на хотел Европа.
Екс: Тя много обича да пее!
Г-жа Бергер: Да, това е вярно!

След това се представя Екс - женска фигура от царството на фантазията. Тя говори в рими, чието предаване на български също в римувана форма е трудно.

Екс: Всеки знае, как се казвам.
Екс е моето име - аз съм дама.
Човек не може да ме види, никой не иска да разбере това.
Но човек може да ме чуе - в това всеки би могъл да се
закълне!
Андреас: И тя може много добре да пречи!

Третото действащо лице е Андреас Шефер. Той е портиер в хотел "Европа". В същото време той следва журналистика.

Андреас: И така, аз съз Андреас. Андреас Шефер. Аз също работя в
хотел "Европа".
Аз съм тук портиер.
Екс: Но ти следващ също така!
Андреас: Разбира се, Екс - това аз си го зная!
Екс: Но не всички слушателки и слушатели.
Андреас: Сега обаче да! (Съвсем официално) Аз съм Андреас Шефер,
работя като портиер и следвам журналистика.
Така добре ли е?
Екс: (Само кашля в отговор)

Ханна Клазен е камериерка в хотел "Европа"

Ханна: На ред ли съм?
Екс: Да!
Ханна: И така, аз се казвам Ханна. Ханна Клазен. Аз съм
камериерка в хотел "Европа". Аз с удоволствие работя тук. В
хотела идват толкова много хора,
Екс: (С лека ирония) И те винаги са толкова мили!

Д-р Тюрман, редовен гост на хотел "Европа", живее обикновено в Берлин.

Д-р Тюрман: Е - не винаги! Но аз съм си такъв човек - приятен и...
старичък. И така, аз съм гост в хотел "Европа". Аз често съм
тук, в Аахен. Обикновено аз живея в Берлин.
Екс: (Нетърпеливо) Вашето име!
Д-р Тюрман: Моля?
Екс: Как се казвате?
Д-р Тюрман: Ах, да. Името ми е Тюрман.
Екс: Да, това е г-н д-р Тюрман. Той малко недочува.

Урок 3

Ще ме вземеш ли със себе си?

В края на седмицата Андреас е свободен. Той си тръгва от хотела, като преди това разменя няколко думи с г-жа Бергер и Ханна. Той ще пътува за Брюксел и ще вземе Ханна със себе си.

Андреас: И така - приятен уикенд, г-жа Бергер!
Г-жа Бергер: Благодаря, подобно! И приятно прекарване в Брюксел!
Андреас: Благодаря!
Ханна: Какво? Ти ще пътуваш за Брюксел?!
Андреас: Да, аз имам там една делова среща.
Ханна: Ами с колата ли ще пътуваш?
Андреас: Да.
Ханна: Аз бих желала да посетя една приятелка в Брюксел. Ще ме вземеш ли със себе си?
Андреас: Естествено! В осем часа утре сутринта тръгваме. Ще те взема от вкъщи.
Ханна: Това е чудесно! Благодаря много, Андреас. Чюс, до утре!
Андреас: До утре!

По пътя Андреас е спрян от полицията. Той е карал прекалено бързо.

Андреас: О не, сега пък и това!
Ханна: Какво има?
Андреас: (Спира) Полиция! Дано успея за срещата си.
Полицай: Добър ден, проверка на движението. Вашите документи, моля! Я запалете фаровете! Окей, всичко е в ред. Как мислите, г-н Шефер, колко бързо карахте?
Андреас: Не зная.
Полицай: 130!
Андреас: Много е възможно.
Полицай: Тук обаче Вие имате право да карате само със 100 в час. Не видяхте ли знака?
Андреас: Не. Съжалявам.
Полицай: Хм, това не Ви помага. Това ще Ви струва 80 марки.

Урок 4

Да имате план на града?

Една съпружеска двойка пристига в Аахен на главната гора. Двамата отиват в бюрото за информация.

Съобщение по високоговорителя:

Аахен. Главна гара. Влакът свършва тук. Имате връзка за Кьолн на трети коловоз в 18.02 часа.

Г-н Фриш: Най-сетне! Ела, първо ни трябва план на града.
Г-жа Фриш: Искаш да го купиш?
Г-н Фриш: Не. Не виждаш ли "И"-то? Това е бюрото за информации.
Служителка: Там положително има план на града.
Г-н Фриш: Мога ли да Ви помогна?
Г-н Фриш: Да, моля. Да имате план на града?

- Служителка: (*Разгръща един план и обяснява*)
Да, разбира се. Вижте: Ето я главната гара. Вие сте сега тук.
А това тук е центърът на града. Имате ли вече хотел?
Г-жа Фриш: Да, хотел "Европа".
Служителка: Ето го и него тук.
Г-н Фриш: Колко практически!
Г-жа Фриш: Е, чудесно! Благодарим много!

В хотела двамата се осведомяват, дали наблизо има някакъв ресторант.

- Г-н Фриш: Можете ли да ни препоръчвате някакъв ресторант наблизо?
Андреас: С удоволствие! Веднага зад ъгъла има една пицария.
Г-н Фриш: О, да. Аз винаги харесвам италианските ястия.
Г-жа Фриш: Не, наистина не. Това го има навсякъде.
Андреас: Може би искате да опитате френска кухня?
Г-жа Фриш: Не, благодаря. Ние искаме да ядем по немски.
Андреас: Тогава мога да Ви препоръчам ресторанта "Постваген"
Кухнята е добра и на умерена цена.
Г-н Фриш: Благодаря. Ще я опитаме!

Урок 5

Аз ще раздам напитките

Андреас празнува рождения си ден и е поканил възъщи приятели.

- Приятели: (*Пеят традиционната английска песен*): Честит рожден ден...
Приятелика: Всичко хубаво за рождения ден!
1-ви приятел: Сърдечни благопожелания!
Андреас: Благодаря! Влезте!
1-ви приятел: Ето - един подарък за тебе!
Приятелка: И още един!
2-ри приятел: И още един!
Андреас: Благодаря! (Започва да отваря подаръците) Плакатът е
чудесен! Благодаря, Мартин! А какво има тук вътре?
Приятелка: Ами отвори го!
Андреас: (*Чете:*) "Скорпионът"
Приятелка: Това е хороскоп, Андреас. Твойт хороскоп! Нали си
скорпион.
Андреас: Да, така е. (Започва да чете) Човекът-скорпион търси
тайнственото. Той иска да се взре зад нещата. Той иска...
Приятелка: Ти трябва да прочетеш това на спокойствие.
Андреас: И тогава ще узная всичко за себе си, нали?
Приятелка: Може би.

Приятелите започват да ядат, да пият и да разговарят...

Андреас: И така - хранате е там.
Приятелка: Чудесно! Аз съм ужасно гладна.
Андреас: Ето там са чашите и приборите.
1-ви приятел: Аз ще раздам напитките. Кой иска сок?
2-ри приятел: Аз!
Приятелка: Има ли и вино?
Андреас: Разбира се. Червено ли искаш или бяло?
Приятелка: Ще взема червено.
1-ви приятел: Трябва ми салфетка? Няма ли?
Приятелка: Къде са чинийте? Няма ли вече чинии?
2-ри приятел: Да, ето тук има. Няма ли тук музика?

Урок 6

Той не си знае рождения ден?

Андреас благодари на г-жа Бергер за книгата, която тя му подари за рождения ден.

Г-жа Бергер: Добро утро, г-н Шефер.
Андреас: Добро утро, г-жа Бергер. Благодаря много за книгата!
Ханна: Каква книга?
Г-жа Бергер: Г-н Шефер имаше вчера рожден ден и...
Ханна: Ти имаше рожден ден? Тогава със закъснение всичко хубаво!
Андреас: Благодаря! И така - един от разказите в книгата ми харесва особено много.
Г-жа Бергер: Кой?
Андреас: Разказът от Шинази Дикмен. Той се казва: "Без рожден ден няма интеграция".
Ханна: Моля? От кого?
Андреас: Разказа за един турчин. Той не си знае рождения ден.
Ханна: Какво? Не си знае рождения ден?

Андреас преразказва историята от турския автор Шинази Дикмен озаглавена "Без рожден ден няма интеграция"

Андреас: Разказът започва така: "Аз нямам рожден ден. В моя паспорт разбира се има дата, но тя не е моя истински рожден ден. Това е само официалния ми рожден ден".
Ханна: И после?
Андреас: Първо Дикмен пита майка си. Тя умува, умува и после казва: "На този ден изчезна нашият бик". И тя разказва и разказва за бика... Обаче не знае вече дения и годишното време.

Дикмен продължава опитите си да разбере, кога е рождения му ден. Всеки си спомня за неща, които са станали на този ден, но никой не си спомня датата.

- Андреас: Дикмен пита сестра си. Тя казва: "Разбира се, че зная това. На този ден аз за пръв път видях мъжа си." И тя разказва и разказва... но не може да си спомни нито датата, нито годишното време. Дикмен пита зет си. Дикмен пита своя учител. Дикмен пита старейшината на селото. Всички разказват някаква история - но Дикмен не узнава рожденияния си ден.
- Ханна: Това е странно.
- Андреас: Не, това просто е по-иначе.

Урок 7

Подай ми проспектите, моля!

Една съпружеска двойка разглежда проспекти за град Аахен. В тях са изброени достойнствата на града.

- Г-н Фриш: Ти нали имаш един проспект за Аахен?
- Г-жа Фриш: Един? Четири парчета!
- Г-н Фриш: Подай ми проспектите, моля!
- Г-жа Фриш: Да, един момент. Ето!
- (Разлиства проспектите и чете някои неща на глас)
- Открийте Аахен! Аахен - градът в сърцето на Европа, непосредствено до Холандия и Белгия.
- Г-жа Фриш: Това го знаем!
- Г-н Фриш: Аахен - центърът на изкуството.
- Г-жа Фриш: Безинтересно!
- Г-н Фриш: Аахен - курортен град с минерални бани.
- Г-жа Фриш: Нямаме нужда.
- Г-н Фриш: Аахен - конгресен град.
- Г-жа Фриш: Да работя мога и у дома.
- Г-н Фриш: Аахен Ви предлага много
- Г-жа Фриш: А какво ми предлагаш ти?
- Г-н Фриш: Аахен - град с атмосфера. Центърът му е рай за покупки. Това е тъкмо за тебе.
- Г-жа Фриш: Е, много съм любопитна.
- Г-н Фриш: Ние с удоволствие ще дадем на нашите посетители допълнителни сведения.

Г-жа Фриш разглежда втори проспект.

- Г-жа Фриш: (Чете) Ние ще Ви покажем Аахен! Открийте модерната епоха и миналото! Започваме нашата обиколка при катедралата. (Към мъжа си) Ето - това е за тебе! (Чете) Вземете си добро настроение и, разбира се, малко пари... и не забравяйте очилата си! (Към мъжа си) Ти нали винаги забравяш очилата си. Ето, аз ще ти ги дам.

Г-н Фриш: Вземи ги със себе си още от сега!
 (*Чете по-нататък*) И така, вече можем да започваме.
Да, хайде да тръгваме!

Урок 8 Аз не съм чул повече нищо от нея

Андреас, д-р Тюрган и г-жа Бергер седят в една уютна сладкарница. Г-н Тюрган и г-жа Бергер питат за Екс. Тя беше изчезнала по време на една съвместна екскурзия.

Д-р Тюрган: Какво става сега с Вашия втори глас?
Г-жа Бергер: Да, какво става с Екс? Тук ли е пак?
Андреас: Не - за съжаление не. Аз не съм чул повече нищо от нея.
Г-жа Бергер: Тя нали изчезна тогава! И защо?
Андреас: Нямам представа!
Д-р Тюрган: Я кажете, що за история е това: втори глас, Екс? Аз въобще нищо не разбирам.
Андреас: Добре, аз ще Ви разкажа историята. Но тя е побъркана, приказка...
Г-жа Бергер: Е, разказвайте сега! Аз също не зная тази история.

Андреас разказва още веднаж, как една вечер е седял у дома си и е чел книгата за добрите домашни духове от Къолн - така наречените "Хайнцелменхен", които нощем довършивали започнатата от хората работа.

Андреас: Аз бях у дома, слушах музика и четях книгата за Хайнцелменхен. През нощта те винаги свършвали работата на хората. Да, и тогава аз малко си помечтах и си пожелах и аз такава помощ.
Д-р Тюрган: И после?
Андреас: Тогава се появи Екс.
Д-р Тюрган: Какво искате да кажете - появи се?
Андреас: Аз чух един глас, но не видях никого. Тя просто беше там.
Г-жа Бергер: И така тя изскочи от Вашата книга?
Андреас: Да. И аз я нарекох Екс. Нали на латински "екс" означава "от".
Г-жа Бергер: И това е Вашия втори глас!?
Д-р Тюрган: Историята наистина е забележителна - и обаятелна.

Урок 9 Аз ѝ изпях една песен

Андреас, д-р Тюрган и г-жа Бергер си припомнят, какво точно се случи в деня, когато Екс изчезна. Те бяха предприели една екскурзия с кораб по Рейн. Екс беше с тях.

- Д-р Тюрман: Ние направихме заедно една корабна екскурзия.
 Андреас: Екс беше много радостна.
 Г-жа Бергер: Тогава ние минахме покрай Лорелай.
 Андреас: И Екс изведнаж каза: "Лорелай. Аз я познавам. Тя беше много красива!"
 Г-жа Бергер: А аз ѝ изпях песента за Лорелай.
 Андреас: Тогава корабният екскурзовод каза: (Имитирайки екскурзовода) В скалата някога имало една пещера. Там са живели Хайнцелменхен.
 Д-р Тюрман: Според легендата!

Тримата разсъждават, къде може да е сега Екс.

- Андреас: Аз веднага запитах Екс: "Екс ти знаеше ли това?" Но тя не отговори. Първо тя просто беше тук, а сега просто я няма.
 Хм.
 Г-жа Бергер: Ами - това е съвсем ясно!
 Андреас: Какво?
 Г-жа Бергер: Тя търси Хайнцелменхен!
 Андреас: Как така?
 Д-р Тюрман: Е, нали това е нейната история: Екс и Хайнцелменхен.
 Андреас: Да - може би. А аз какво да правя сега?
 Г-жа Бергер: (Със смях) Изчакване и размишления!
 Андреас: (На себе си) Аз толкова я обичам.
 Д-р Тюрман: Вие нали знаете: утре аз заминавам за Берлин. Млади момко, елате с мен в Берлин - с или без Екс.

Урок 10

Аз бих желала да резервирам една стая

Една резервация на стая може да се изрази по съвсем прост начин, например...

- Мъж: Добър ден. Името ми е Шерер. Аз бих желал да резервирам една стая с две легла - от първи до трети май.

Не всеки формулира обаче така ясно желанието си. Някои вмъкват излишни подробности - като например една жена, която се обажда по телефона в хотел "Европа" и иска да резервира една стая за себе си и семейството си.

- Андреас: *(Телефонът звъни)*
 Жена: Хотел "Европа". Добър ден.
 Андреас: Добър ден. Името ми е Бекер. Обаждам се от Франкфурт.
 Жена: Моята приятелка беше при Вас - и беше много доволна.
 Андреас: Това ме радва. Какво мога да направя за Вас?
 Жена: Моят мъж ми каза да Ви телефонирам. Ние същоискаме да дойдем в Аахен. И затова бих желала да резервирам една стая.
 Андреас: Ние ще дойдем с две деца. Може ли те да спят при нас в стаята?

- Андреас: Да, разбира се. Това не е проблем.
(Чува се кучешки лай)
- Жена: Тихо, Бело! Ти разбира се ще дойдеш с нас. Да, нашият Бело също трябва да дойде.
- Андреас: Бело? Това Вашето куче ли е?
- Жена: Да, не го ли чухте?
- Андреас: Да, да. Само че това е трудно. Знаете ли, обикновено животни не бива да идват.

Андреас се осведомява, кога ще пристигне семейство Бекер, и колко време ще остане в хотела.

- Жена: Но нашият Бело е съвсем послушен.
- Андреас: Да, хм, и кога искате да дойдете?
- Жена: През май, в началото на май, в петък.
- Андреас: Имате предвид петък, първи май?
- Жена: Да.
- Андреас: И колко дълго ще останете?
- Жена: До неделя. Нали в понеделник пак трябва да работим.
- Андреас: Така, стая за четири души.
- Жена: И Бело!
- Андреас: За уикенда на първи май. Аз ще трябва обаче да говоря с моята шефка - заради Бело. Ще ми дадете ли телефонния си номер? Аз ще Ви осведомя.
- Жена: Да, Франкфурт 069, след това 98 21 41.
- Андреас: Благодаря Ви. Довиждане.

Урок 11

Тя разпръсна грах

Действието в този урок е фантазия. Екс посещава Хайнцелменхен. Тя иска да разбере, защо те вече не помагат на хората.

- Екс: Ало, Хайнцелменхен, ето ме пак!
- Хайнцелменхен: Каква изненада! И откъде идваш?
- Екс: Аз съм сега при хората.
- Хайнцелменхен: Ти искаш да кажеш, при един човек.
- Екс: Да, откъде знаеш това?
- Хайнцелменхен: Това си е моя тайна.
- Екс: Вие какво правите сега?
- Хайнцелменхен: (Иронично) Я кажи: интервю ли искаш? Журналистка ли си сега?
- Екс: Не, но те моля: разкажи ми, защо вече не помагате на хората? Какво се случи тогава?

Екс узнава цялата история. Жената на шивача, на когото Хайнцелменхен също

помагали, била безкрайно любопитна. Тя искала непременно да разбере, кой довършива през нощта започнатата от мъжа й работа и затова разпръснала грахови зърна по стълбището.

Хайнцелменхен: Тогава, тогава... Беше така: Ние работехме за хората. За шивача също. Ние му шиехме дрехите, но жена му - тя беше много любопитна.

Екс: Като мене!

Хайнцелменхен: Да, като тебе! Но тя беше и много зла. Тя разпръсна грах по стълбището - много, много грах. Ние се препънахме - много болеше.

Екс: Но защо тя разпръсна граха?

Хайнцелменхен: Ние нали работехне нощем, а жената на шивача искаше непременно да ни види. Тя ни чу и запали лампата. Тогава ние бързо изчезнахме.

Екс: Завинаги?

Урок 12

Някой трябваше да изрече вълшебната дума

Екс научава един закон за гномовете - те винаги трябва да са невидими за хората.

Хайнцелменхен: Никой не можеше да ни види. Никой не трябваше да ни види.

Екс: Но защо? Защо никой не биваше да ви види?

Хайнцелменхен: Ние искахме да останем невидими за хората. Това е закон за гномовете! Ти нали също искаш да останеш невидима, Екс - или?

Екс: (Уплашено) О да - във всеки случай!

Екс узнава, как и защо е отишла при Андреас

Екс: Кажи ми, моля те: откъде идвам аз?

Хайнцелменхен: Съвсем просто, Екс. Ние те скрихме в книгата за Хайнцелменхен.

Екс: Мене??

Хайнцелменхен: Да, един женски гном - любопитен като жената на шивача.

Екс: И толкова лоша?

Хайнцелменхен: Това трябваше да решиш самата ти. Някой трябваше да изрече вълшебната дума. При тази дума ти трябваше да напуснеш книгата и да заживееш при хората - невидима като нас.

Екс: И как гласи вълшебната дума?

Хайнцелменхен: Ти трябва да откриеш това сама! Андреас изрече вълшебната дума. Затова си при него.

Екс: Ах, така ли??

Урок 13

И къде паркирахте колата си?

Един много възбуден гост на хотела е открил, че колата му не е вече там, където я е паркирал.

- Гост: Колата ми я няма!
Андреас: Колата Ви я няма? Съвсем сигурен ли сте?
Гост: Естествено! Разбира се, че съм съвсем сигурен. Та аз не съм сляп.
Андреас: Помислете си: къде паркирахте?
Гост: На Бисмаркщрасе. Точно зад тъгла.
Андреас: О, там спирането е забранено.
Гост: Какво? Това не го вярвам. Аз не видях никакъв знак.
Андреас: Аз мога да Ви го покажа.
Гост: Моля - аз бих искал да видя това.
(Двамата отиват на улицата)
Андреас: Ето - вижте: спирането е забранено от 15.00 до 18.00 часа.
Гост: Това просто не може да е вярно!

Гостът е паркирал колата си на едно много неподходящо място и затова Андреас предполага, че тя е била изтеглена от полицията. Това се случва доста често.

- Андреас: Колко време паркирахте там?
Гост: Съвсем кратко. Е, да, аз доведох жена си, паркирах и занесох вещите ѝ в стаята.
Андреас: И след това веднага се върнахте при колата си?
Гост: Не, не веднага.
Андреас: Колко дълго бяхте в стаята?
Гост: Вие от полицията ли сте, или какво?
Андреас: Не, разбира се не. Но - Вашата кола вероятно са я изтеглили.
Гост: И как ще си получа колата обратно?
Андреас: Вие наистина трябва да се обадите по телефона в полицията.
Гост: Защо не казахте това веднага?
Андреас: Кое?
Гост: Ами за забраненото спиране! И това ми било хотелско обслужване...

Урок 14

Тогава те се сетиха за Фредерик

Г-жа Бергер разказва на Андреас една история от италианския автор Лео Лиони: "Фредерик". В разказа става дума за полски мишки, които в края на лятото събират запаси за зимата. Една от тях - Фредерик - събира особени неща: сълнчеви лъчи, цветове и думи.

Г-жа Бергер: Имало едно време едно семейство полски мишки. Лятото отивало към края си и те започнали да събират запаси за зимата. Те събирали зърна, орехи, слама. Само един нищо не вършел: Фредерик.
“Фредерик”, запитаха полските мишки, “зашо не работиш?”
“Та аз работя”, каза Фредерик “аз събирам слънчеви лъчи за зимата.” Малко по-късно те запитаха: “Фредерик, какво правиши сега.” “Събирам цветове”, каза той. И отново малко по-късно те запитаха: “Фредерик, мечтаеш ли?”
“Не”, каза Фредерик, “аз събирам думи за зимата.”

Зимата дошла, тя била много дълга и запасите на полските мишки се привършили. Тогава Фредерик извадил своите особени запаси и ги подарил на другите мишки.

Г-жа Бергер: Зимата дойде и изведнаж стана много студено. Тогава те се сетиха за Фредерик. “Фредерик, какво правят твоите запаси?”, попитаха полските мишки? “Затворете очи”, каза Фредерик, “сега ще ви изпратя слънчевите лъчи”. Полските мишки затвориха очи и почувстваха топлината. “А какво става с цветовете?”, попитаха полските мишки. “Затворете пак очи”, каза Фредерик. И той разказа за червени и сини цветя, за жълта слама. Полските мишки затвориха очи и видяха цветовете. “А какво става с думите?”, попитаха полските мишки. И Фредерик извади думите и разказа една история за мишки... Тя беше много хубава. Полските мишки бяха въодушевени и извикаха: “Фредерик, ти си цял поет!”

Урок 15

Невидима и - дръзка

Андреас е в меланхолично настроение. Той седи у дома си и мисли за Екс. Когато той изрича вълшебната дума sowieso, Екс се завръща.

Андреас: (На себе си) Ах, Екс, книгата за Хайнцелменхен я имам, но тебе те няма.! Жалко! Това ме натъжава. Но може би ти така или иначе не беше щастлива при мене.

Екс: Ало, ало - Андреас.

Андреас: Какво беше това? Някой ме повика?

Екс: Да, аз! Аз пак съм тук!

Андреас: Екс? Ти ли си?

Екс: Да, аз съм. Не ме ли познаваш вече?

Андреас: Разбира се, че те познавам още! Но ти все още си невидима!

Екс: Кажи: добре ли си?

Андреас: О да! Чудесно, много добре, фантастично, супер...

Андреас: Добре, добре! Чувам: ти все още си предишната Екс - невидима и...

Екс: Дръзка.

Андреас и Екс започват да говорят за прочутите Хайнцелменхен. Екс не казва на Андреас, че е срецинала един от тях. Андреас ѝ казва, че това е само една легенда.

Андреас: Екс, къде беше толкова дълго време?
Екс: Аз търсих Хайнцелменхен.
Андреас: И? Намери ли ги?
Екс: Не: тях вече ги нямаше.
Андреас: Разбира се, че не, Екс -Хайнцелменхен, това е само един разказ.
Екс: Ами аз? И аз ли съм само разказ?
Андреас: Аз все още не зная това. Тебе те има, но аз не те виждам.
Екс: Само не се опитвай! Нали знаеш. жената на шивача също искала да види Хайнцелменхен.
Андреас: Зная, тя разпръснала грах.
Екс: И тогава всички Хайнцелменхен изчезнали.
Андреас: Но Екс, аз не разпръсвам никакъв грах. Ти никога вече не бива да изчезваш!

Урок 16

Днес обаче това е иначе

Екс и Андреас пътуват с влак от Кьолн за Берлин. Те се качват на влака в Кьолн, където виждат прочутата кьолнска катедрала. Строежът ѝ е започнал през 1248 година, през 1560 година строителните работи били продължени, а от 1842 до 1880 година катедралата била завършена. Катедралата е напосредствено до гарата. Напускайки гарата, влакът преминава по един мост над река Рейн.

Андреас: Екс, ние имаме късмет! Ето, купето е съвсем празно.
Екс: Аз искам място до прозореца.
Андреас: Естествено.
Екс: Чудесно - ние вече пътуваме! А това какво е?
Андреас: Това е катедралата.
Екс: Колко е красива!
Андреас: Тя е и много стара.
Екс: Я виж, ние пътуваме над вода.
Андреас: Това е Рейн - ти вече го познаваш.

След известно време влакът навлиза в гъсто населената Рурска област. До 1970 година това беше най-важната промишлена област на Германия: Бохум и Есен бяха миньорски градове. Тук бяха и заводите на известната стоманодобивна фирма Круп. Днес Рурската област не е само промишлен район. Тук има и много университети, научни институти, театри и музеи.

Началник-влак: Есен, главна гара!
Бохум, главна гара!
Дортмунд, главна гара!

Екс: Колко много градове!
Андреас: Да, тук има много промишленост, и тук живеят много хора.
Екс: Промишленост?
Андреас: Да, по-рано тук имаше много стоманодобивна промишленост, черна металургия и преди всичко минно дело. Днес обаче това е иначе. Все още има много промишленост, но се добиват по-малко въглища. В Бохум се произвеждат автомобили. Бирата от Дортмунд обаче още я има, а небето не е вече сиво, а пак синьо.

В федералната област Северен Рейн-Вестфалия няма само промишлени центрове. В района около град Мюнстер има много селско стопанство. Тук се отглеждат свини и коне.

Екс: Я виж, там на ливадата има свини и коне!
Андреас: Ясно, ние вече сме във Вестфалия. Тук почти няма вече промишленост, а повече селско стопанство.

Екс започва да става нетърпелива.

Началник-влак: Билефелд, главна гара!
Хановер, главна гара!
Екс: Докога ще трае това?
Андреас: Зная, пътуването трае дълго, но ние вече пропътувахме почти половината.
Екс: Докога ще продължава това?
Андреас: Още четири часа. Ела, ще отидем във вагон-ресторанта.

Екс се отегчава - навън се вижда все един и същ пейзаж: гори, реки, ливади...

Екс: Тук има само гори, цветя и реки, няма градове, само села - това е скучно.
Андреас: Тогава поспи малко!

Екс подремва малко и се събужда едва когато влакът пристига в Потсдам, последната гара преди Берлин.

Началник-влак: Потсдам - тук е Потсдам.
Екс: Пристигнахме ли?
Андреас: Не, но следващата гара е Берлин.
Екс: Най-сетне!

Урок 17

Аз още имам един куфар в Берлин

Този урок е по-особен. Ние Ви предлагаме в него една пъстра мозайка от сведения за Берлин - от миналото до наши дни. Граматически материал няма, както няма и упражнения.

Предлаганата берлинска мозайка включва:

1. Едно музикално произведение, записано в Берлин през 30-те години: *Peter Igelhoff „Das Spatzenkonzert“*
2. Прочутата песен *Das ist die Berliner Luft* в изпълнение на Лизи Валдмюлер през 30-те години.
3. Изпълнение на състава *Comedian Harmonists*. Това беше един много известен състав през 30-те години. Ще чуете песента *Mein kleiner, grüner Kaktus*. През 1934 година на състава бе забранено да се появява на сцените, защото трима от членовете му бяха евреин.
4. Откъс от едно слово на известния немски писател Томас Ман (1875-1955), който през 1933 година емигрира от Германия в Швейцария и през 1944 година получи американско гражданство. Словото, откъс от което Ви предлагаме, бе изтъчено на 10.5. 1945 година - два дни след капитулацията на Германия. Поради авторски права текстът не е преведен.
5. След края на втората световна война Германия бе разделена на две държави. Разделен беше и Берлин. През 1961 година насред града бе издигната стена. На 24.10.1950 година американският генерал Clay предаде на берлинчани една камбана на свободата, която отеква всеки ден в 12.00 часа от градския съвет на квартала Шёнеберг. На 26.3.1963 американският президент Джон Кенеди посети Берлин и произнесе от кулата на кметството в Шёнеберг едно прочуто изречение:
Джон Ф. Кенеди: Аз съм берлинчанин.
6. Берлинчани са известни като доста дръзки и находчиви хора. Не напразно се говори за "голямата берлинска уста". Ето как звучи един ежедневен берлински диалог.

Берлинчанка:	Не можеш ли веднаж да напазаруваш?
Берлинчанин:	Какво да направя?
Берлинчанка:	Да напазаруваш.
Берлинчанин:	Аз? Това пък защо?
Берлинчанка:	Защо пък не?
Берлинчанин:	Нямам желание.
Берлинчанка:	И аз нямам.
Берлинчанин:	Спри, мисля че това вече е достатъчно, нали?

7. Берлин беше и си остава международен град обединяващ различни култури. Тук живеят много чужденци. В Берлин живеят и много турци, които дойдоха тук като гастролбайтери. Урокът съдържа един кратък диалог на турски език, който в превод гласи:

Туркиня:	Добър ден.
Турчин:	Добър ден. Какво желаете?
Туркиня:	Един Дънер. (Нарязано на ситно агнешко месо с хляб) Моля - ето!

8. Марлене Дитрих, световно известна певица и актриса, се прочу през 1930 година с филма *Der blaue Engel*. През 1936 година тя напусна Германия и заживя в Съединените Щати. През 1941 година - след като Америка се включи във войната - тя облече американска униформа и пееше песни пред американските войници, изпратени в Европа. До смъртта си - през 1992 година - Марлене Дитрих живееше в Париж. След обединението на Германия тя изрази желанието да бъде погребана в родния си град Берлин. Песента ѝ *Ich hab noch einen Koffer in Berlin* е от 1948 г. Поради авторски права текстът на песента не е преведен.

Урок 18 Гара "Зоологическа"

Андреас и Екс пристигат в Берлин.

Съобщение по високоговорител: Берлин, гара "Зоологическа"

Андреас: Ела, Екс, трябва да слизаме.
Екс: Защо? Искаш да отидеш в зоологическата градина?
Андреас: Не, гарата се казва така.
Екс: Защо?
Андреас: Защото зоологическата градина е съвсем наблизо.
Екс: Зоологическа градина на сред града?
Андреас: Да защото зоологическата градина е вече на 150 години и тогава Берлин не е бил още толкова голям.
Екс: Защо?
Андреас: Защо, защо е крив бананът?
Екс: Не зная.
Андреас: Защото прекалено много питаш! Сега ела най-сетне!

Екс забелязва полуразрушената църква-паметник, която бе оставена в това състояние, за да напомня за ужасите на войната.

Екс: Я виж, църквата е разрушена!
Андреас: Да, това е развалина.
Екс: Защо?
Андреас: Войната разруши църквата. За спомен тя остана да стои така разрушена. Берлинчани го искаха така.
Екс: Ще влезем ли вътре?
Андреас: Не, Екс, не сега. Сега отиваме на Кантцлрасе.
Екс: Защо?
Андреас: Защото ще спим там. Там живеят моите приятели.
Екс: А какво става с д-р Тюрман?
Андреас: На него ще му се обадя по телефона.

Урок 19

Хубаво е, че сте в Берлин

Андреас се обажда по телефона на д-р Тюрман. Двамата се уговорят да направят една разходка из Берлин с автобус № 100. Автобусът пътува от гара “Зоологическа” до площада Александерплац в Източен Берлин и минава покрай много забележителности.

- Андреас: Добър вечер, г-н д-р Тюрман. Тук е Андреас Шефер.
- Д-р Тюрман: Добър вечер, г-н Шефер. Вече в Берлин ли сте?
- Андреас: Да, ние можем да останем в Берлин една седмица.
- Д-р Тюрман: Хубаво е, че сте в Берлин.
- Андреас: Ние сме сега при едни мои приятели.
- Д-р Тюрман: “Ние“ ли казахте?
- Андреас: Ах, да, Вие не знаете, че Екс отново е тук.
- Д-р Тюрман: Това ме радва много! Какво ще правите утре?
- Андреас: Мисля, че ще разглеждаме Берлин.
- Д-р Тюрман: Аз ще Ви направя едно предложение: ние можем заедно да пътуваме с автобус № 100. Той пътува от гара “Зоологическа“ до Алекс. Това е много хубав тур през Берлин.
- Екс: Алекс? Кой е Алекс?
- Андреас: Това е един площад, Александерплац. Извинете, г-н д-р Тюрман.
- Д-р Тюрман: Е добре, да кажем утре в 10 часа на гара “Зоологическа“?
- Андреас: Къде точно?
- Д-р Тюрман: На автобусната спирка. Съгласни ли сте?
- Екс: Съгласни сме.
- Андреас: Тогава, до утре!

Първото нещо, което Екс забелязва, е златния ангел, поставен на върха на колоната на победата, издигната през 1871 година. Колоната напомня за войната между Прусия и Франция и за обединението между многото самостоятелни германски държави.

- Екс: Я виж, там горе има един ангел.
- Д-р Тюрман: Екс, това е колоната на победата.
- Екс: Защо тя се нарича така?
- Андреас: Екс, ти знаеш, че има войни - за съжаление.
- Д-р Тюрман: И по-рано имаше войни. Колоната на победата е паметник за една победа - след войната между Германия и Франция.
- Андреас: Това беше много отдавна, през 1871 година.
- Екс: И после?
- Д-р Тюрман: Това беше частът на раждането на Германия.
- Екс: Как така? Германия нямаше ли я преди това?
- Андреас: Да, но другояче. Това бяха многобройни малки държави, а не една държава.
- Д-р Тюрман: А Берлин беше столица на Германия след 1871.

Екс: Беше или е?
Андреас: И двете.
Екс: Това не го разбирам...

Урок 20

Преди да дойде стената...

Андреас обяснява на Екс, че след втората световна война имаше две германски държави и че Берлин също беше разделен на две части. След обединението между двете германски държави през 1990 година Берлин отново е столица на Германия.

Екс: Сега Берлин столица ли е или не?
Андреас: И така: Берлин беше столица до 1945 година. След това имаше две германски държави държави, Бон беше столица на ФРГ, а Източен Берлин - столица на ГДР.
Екс: А днес?
Д-р Тюрман: Извинете, г-н Шефер: преди да продължим, бих желал да Ви покажа Бранденбургската врата. Елате, слизаме.

Д-р Тюрман разказва за стената, която разделяше Берлин на две от 1961 до 1989 година.

Д-р Тюрман: Това е Бранденбургската врата. Тук беше и стената. Когато аз дойдох в Берлин, стената още я нямаше. И тогава изведнаж, за една нош, тя се появи. Това беше ужасно. Преди стената тук беше много оживено. През Бранденбургската врата се минаваше от изток на запад, от запад на изток. Изведнаж обаче това беше вече невъзможно. Стената стоя тук почти 30 години, изведнаж не можеше да се мине по-нататък, улиците изведнаж сършваха.
Екс: Аз въобще не виждам стената.
Д-р Тюрман: Тя е невидима като тебе, Екс. Тя е вече само един спомен.
Продавач на сувенири: Къс стена, специално за Вас, сувенир, къс стена, само три марки. Купете сега едно парче стена, преди да е станало прекалено късно!

Урок 21

Всичко ще стане много скъпо

Андреас интервюира няколко берлинчани и ги пита, как посрещнат решението Берлин отново да стане столица на Германия. Една берлинчанка е във възторг:

Андреас: Берлин ще стане отново столица на Германия. Какво мислите за това?

Берлинчанка: Какво мисля? Ами това е супер! Най-сетне отново метрополия.

Берлинчанинът от второто интервю вижда само недостатъци.

Берлинчанин: Мисля, че това съвсем не е добре. Жилищата ще станат по-скъпи, хранителните стоки, пътуването с автобус - всичко ще стане много скъпо. Аз намирам, че това има само недостатъци.

В следващото интервю един шофьор на такси насочва поглед към положителните страни.

Шофьор: Като шофьор на такси аз нямам нищо против. Тогава аз ще печеля малко повече пари, а Берлин ще стане международен. Аз ще трябва явно да уча чужди езици.

Една възрастна жена обръща внимание на политическото и географското положение на Берлин:

Жена: Аз намирам, че решението е добро, дори много добро. И знаете ли защо? Защото това е добре за Европа. Берлин е разположен в Западна Европа и същевременно много на изток. Така Берлин може да стане мост към Източка.

Един младеж се бои, че Берлин - той има пред вид всъщност само Западен Берлин - ще загуби своята специфична атмосфера.

Младеж: Аз въобще не намирам, че това е добре! Атмосфера като сега скоро няма да има. Та нали ние дойдохме в Берлин, защото тук имаше толкова много свобода. Това звучи абсурдно, но в Берлин наистина имаше много свобода.

Урок 22

Берлин - Александерплац

Андреас пише писмо на своите родители, в което предава впечатленията си от Александерплац в Източен Берлин.

Андреас пише: Мили родители,
Днес бях в Източен Берлин, на прочутия Алекс. Още от далече се вижда високата телевизионна кула, тя е висока 365 метра. Честно казано, аз бях разочарован. Алекс е голям площад, голям и колосален, но доста празен - не минават никакви леки коли, само няколко пешеходци се разхождат

напред-назад.

Разбира се, аз зная, че Алекс се е променил много след 1964 година. Тогава са построили много високи сгради, например хотела *Stadt Berlin*. Той е импозантен и грозен. Впрочем, останалите сгради също.

На самата гара „Александерплац“ е съвсем другояче. Да, нея още я има, старата гара. И тук всичко е пълно с живот.

Отвън има много малки магазинчета, човек може да купи най-различни неща: облекло, съдове, плодове, зеленчуци, храна...

Знаете ли, защо площадът се нарича Александерплац? Не?
Аз пък зная!

Когато руският цар Александър I посетил Берлин през 1805 година, на площада дали името Александерплац.

Андреас се опитва да си представи, как е изглеждал Александерплац в миналото, и пише по-нататък:

По-рано Алекс наистина е бил средище на града. Девет улици са се събирали тук и навсякъде имало хора: те били по улиците и продавали там своите стоки - вестници, цигари, облекло, въглища, дърва... Те били в кръчмите, пиели бира и разговаряли... Те работели усилено

Откъде зная всичко това така точно? Аз купих книгата на Дьоблин „Берлин-Александерплац“. Там става дума за един обикновен амбулантен търговец от Алекс. Той искал да получи от живота нещо повече отколкото един бутерброд... Човек може добре да разбере това, нали? Довечера ще отида на филма „Берлин Александерплац“ от Фасбиндер. Вие виждате: аз съм добре.

С много обич
Вашият Андреас

Урок 23

Прочутата Шаритé

Андреас, Екс и д-р Тюрман виждат в източен Берлин прочутата болница „Шаритé“. Те размишляват, откъде идва името й.

Екс: Я виж, там горе, големите букви. (Чете:) Карите.

Андреас: Шаритé, Екс, Шаритé.

Д-р Тюрман: Да това е прочутата Шаритé, световно известна болница. И аз съм работил там.

Андреас: Защо Шаритé се нарича така?

Д-р Тюрман: Това не го зная точно, мога само да предположа: Шаритé е

много стара, вече почти 300 години. А тогава, през 1710 година, когато бе основана Щаритé, в Берлин имаше много французи.

- Екс: С други думи Щаритé е на френски?
Андреас: Да.
Екс: И какво означава това?
Андреас: Милосърдие.
Екс: Моля?
Андреас: Да имаш състрадание, да помагаш на болните.

Д-р Тюрман разказва за историята на Шаритé

- Андреас: А защо Щаритé е толкова прочута?
Д-р Тюрман: Щаритé беше световно известен изследователски център. Много рано тук вече се правеха сложни операции. Но не само това: имаше свободни изследвания, тук работеха много добри лекари - и получиха много Нобелови награди.
Андреас: Сега обаче всичко изглежда доста овехтяло.
Д-р Тюрман: Разбира се! По нацистко време лекарите-евреи трябваше да си отидат, а по-късно много лекари отидоха на Запад. Имаше модерни уреди, добра медицина, но вече не се изследваше толкова много.
Андреас: А днес?
Д-р Тюрман: Чух, че има една инициатива на млади лекари: те искат да съживят наново тази богата на традиции болница.
Андреас: Нов дух в стари зидове?
Д-р Тюрман: Да, така може да се каже.

Урок 24

Мъртвите не винаги са мъртви

Андреас иска да разгледа прочутото гробище Dorotheenfriedhof в Източен Берлин. Между другото там са погребани Философите Фихте и Хегел, писателите Брехт, Хайнрих Ман, композиторът Айслер, актрисата Хелене Вайгел... Екс и Андреас се разхождат из гробището. Екс иска да разбере, защо Андреас се интересува за него.

- Андреас: Днес искам да отида на Dorotheenfriedhof
Екс: Гробище?
Андреас: Там са погребани мъртвите. Не знаеш ли това?
Екс: И какво искаш от мъртви хора? Та нали с мъртвите вече не може да се разговаря.
Андреас: Ах, Екс! Как да ти обясня това? Мъртвите не винаги са мъртви, някои продължават да живеят: в моя спомен, със своите песни, своите текстове.
Идваш ли с мене?

Екс: Да, аз искам да видя това. Аз никога не съм била на гробище.

Екс чете имената на покойниците по надгробните камъни. В урока са дадени откъси от произведенията на някои от тях.

Екс: (*Чете:*) Йохан Готлиб Фихте, 1762-1814

Екс: (*Чете:*) Георг Вилхелм Хегел, 1770-1831

Екс: (*Чете:*) Бертолд Брехт, 1898-1956

Андреас: (Рецитира от стихотворението на Брехт *An die Nachgeborenen*)

Екс: (*Чете:*) Хелене Вайгел-Брехт, 1900-1971

Хелене Вайгел изпълнява една песен от писателя на Бертолт Брехт "Майка Кураж и нейните деца"

Екс: (*Чете:*) Ханс Айслер, 1898-1962

Терезе Гизе изпълнява откъс от неговата "Балада за водното колело", която е част от една писма на Бертолд Брехт.

Екс: (*Чете:*) Хайнрих Ман, 1871-1950

Марлене Дитрих изпълнява песен от филма "Синият Ангел" създаден по романа на Хайнрих Ман "Учителят Унрат"

Урок 25

Първо се надявам на малки поръчки

Андреас и д-р Тюрман говорят за своите планове за бъдещето. Д-р Тюрман помолва Андреас да му помогне при събирането на материал за една книга за така наречената алтернативна медицина

Д-р Тюрман: И така, още веднаж добре дошли в Берлин! Моля, седнете.
Екс: И аз ли?

Д-р Тюрман: Да, и ти невидимата също! Ние видяхме много неща в Берлин, но за нас въобще не сме говорили още. Как сте? Как върви следването?

Андреас: Благодаря, аз съм добре - а следването скоро ще съм го завършил.

Д-р Тюрман: И тогава? Какво ще правите тогава?

Андреас: Още не зная. Мисля за работа във вестник или в радиото. Първо обаче се надявам на малки поръчки...

Д-р Тюрман: Може би Вие бихте могли да mi помогнете в моята работа?

Андреас: С удоволствие!

Д-р Тюрман: Знаете ли, аз искам да напиша една книга - за

- Андреас: алтернативната медицина.
Д-р Тюрман: Какво означава това?
Имам пред вид хомеопатията. Аз вярвам в лечението чрез природата. И за целта имам още нужда от интервюта. Искате ли да съберете материал за мене - да интервюирате лекари, пациенти, да търсите статии?
Андреас: Аз ще го направя с удоволствие. Само че Вие трябва да ми обясните това точно.
- Д-р Тюрман разказва за своите пациенти - и намеква, че евентуално би могъл да направи Екс видима.*
- Андреас: Вие казахте, че сте работили някога в щаритé.
Д-р Тюрман: Да, но това беше отдавна. Тогава бях още млад.
Андреас: И какво направихте след това?
Д-р Тюрман: Много, много! Аз открих собствена частна практика и още я имам. Още имам много пациенти - млади и стари. Това е много хубаво.
Екс: Пациентите са хубави?
Д-р Тюрман: Не, Екс, аз нямах предвид това. Работата е хубава. Аз мога да помогам на хората - може би и на тебе!
Екс: На мене? Защо пък на мене?
Д-р Тюрман: Може би ще мога да те направя видима.
Екс: Не, не, аз искам да остана невидима!
Андреас: Аз обаче много бих искал да те видя веднаж!
Екс: Аз обаче не искам!

Урок 26

Ние просто искаме да сме заедно

*Този урок се състои от една песен от Udo Lindenberg
Текстът на песента не е преведен.*